

Tako mlad in ljubek je!« Stari labodje so se pa klanjali.

Tedaj je bila »račka« v zadregi in je skrila glavo pod peroti.

Velika sreča jo je zmedla, a ni je naredila ošabne, kajti plemenito srce ne postane nikoli ošabno. Spomnila se je, kako so jo zaničevali in preganjali, ker je bila tako »grda«, zdaj pa so jo imenovali najlepšo med temi lepimi pticami. Majnice so sklanjale cvetoče veje pred njo, solnce jo je grelo toplo in božajoče. Tedaj je razprostrla peroti, stegnila vitki vrat in vzkliknila iz dna srca: »Še sanjalo se mi ni o taki sreči, ko sem bila še grda mlada račka!«

Jožko Matko:

Dva popotnika.

Dva popotnika sta hodila po svetu. Ko sta že dolgo potovala, sta opazila, da jima je pošel že skoro ves živež. Ničesar drugega nista imela več v torbi kakor samo še pečenega kokotka, ki je bil pa tako majhen, da bi se ž njim ne bil mogel niti eden nasititi. Ker se nista mogla zediniti, kako bi si razdelila pečenega kokotka, sta se naposled dogovorila takó: Ko pojmeta spat, se jima bo gotovo kaj sanjalo. Kateri bo imel lepše sanje, tisti naj dobi kokotka.

Res ležeta oba in zaspita.

Proti jutru se zbudi prvi popotnik in vpraša svojega še napol zaspanega tovariša, naj pove, kaj se mu je lepega sanjalo.

»Povej ti prej!« mu je odgovoril tovariš.

»Jaz še napol spim.«

»Meni se je sanjalo, da sem videl lepo zlato košaro. V tej košari so spravljali angeli popotnike v nebesa. Tudi jaz sem sedel v tisto košaro in sem prišel srečno pred božji prestol.«

»Čudno!« je rekel drugi. »Meni se je ravno to sanjalo. Ko sem pa videl, da so se nebeška vrata zaprla za teboj, sem si mislil: lačen itak ne prideš iz nebes. Zato sem brž vstal in sem kokotka že ponoči pojedel.«